

Scrisoarea lui

Daniel Vișan-Dimitriu

M-am hotărât să-ți scriu și să îți spun
ce buzele-mi nu vor să îți declare,
căci doar când mă privești nu se supun,
iar neputința lor , de-un timp, mă doare.

Ți-am scris de multe ori, dar, până azi,
am rupt scrisorile și n-am vrut, ție,
să-ți tulbur viața - suntem camarazi,
iar între noi e-o dulce armonie.

Ne știm poveștile ce-au fost și sunt,
le înțelegem bine, fiecare,
dar simt că nu mai pot să mă confrunt
cu suferința ce-mi provoci. Mă doare.

Aș vrea să știu ce simți citind ce-ți scriu
și mi-ar plăcea să simți la fel ca mine,
căci nu mai vreau doar un amic să-ți fiu
și, iată, azi nu mă mai pot abține

Și tot ce mă frământă, îndrăznesc
să-ți scriu, căci sufletu'-mi e-n agonie
și nu mai pot s-ascund că te iubesc,
așa că ... asta-i! Fie ce-o să fie!